

E

ΕΓΙΝΑΡΔΟΣ, μουσικός σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος μεγάλου Κάρλου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τούτου τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὰ χρονικὰ συμβάντα τῆς Γαλλίας, καὶ Γερμανίας. Απέθανε τὸ 844. Μ.Χ.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, ἐπωνομάσθη εἰρηνοποιός· ἐδιώρισεν εἰς τὴν Οὐαλίαν, ἐπαρχίαν τῆς Αγγλίας, ἐτήσιον μισθὸν εἰς τὸν, ὅστις ὑπήγαιεν εἰς αὐτὸν ἓνα δέρμα λύκου, καὶ οὕτως ἤλευθερώσε τὴν Αγγλίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα.

ΕΖΕΚΙΗΛ, Ιουδαῖος, ἔζη τὸ 100. Π.Χ. Συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τραγηδίαν, ἣτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγή, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπάσματα, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν διαφόρων ποιητῶν.

ΕΖΕΛΙΝΟΣ, ἐνδοξος στρατηγός, Ἰταλός. Ἡ πατρίς του τὸν ἐμίσησε, διότι ἦτο τύραννος, καὶ μὲ ὑπερβολὴν ἄσπλαγχνος· ἐκυρίευσε τὴν Βέρνην καὶ τὸ Πατάϊον, καὶ ἐφόνευσε 60, χιλιάδας κατοίκων· ἀφωρίσθη ἀπὸ δύο Πάπας, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐπερίπαιζε· τέλος πάντων, ὅλη ἡ Ἰταλία ἐκινήθη ἐναντίον του, καὶ νικηθεὶς ἐγένεν αἰχμάλωτος, τὴν 1^η Οκτωβρίου 1259. ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ἰταλία ἀπὸ ἐνκατείουτον ἄσπλαγχνον θηρίου.

ΕΪΡΗΝΑΪΟΣ, ἐγεννήθη τὸ 120. εἰς τὴν Ελλάδα, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, καθὼς τις τῶν παλαιῶν ὑπέλαβε· καὶ ἀπέθανε τὸ 202. Νεὸς ὢν ἤλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πο-

λυκάρπου, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπὸ τινος ἀνωνύμου διαδόχου τῶν ἀποσώλων· πότε ὅμως, καὶ διατί ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἤξεύρομεν· εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ποθεινοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λιονίου, κατὰ τὸ 177. ὢν ἐκεῖ, ἔγινε διάδοχος τούτου τοῦ θρόνου, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν ἐνάρετόν του βίον. Κοινὴ γνώμη περὶ τούτου εἶναι, ὅτι ἔλαβε τὸν σέφανον τοῦ μαρτυρίου τὸ 10. ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου. Συνέγραψε πολλώτατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ εἶναι κατὰ Αἰρετικῶν.

ΕΙΡΗΝΗ, αὐτοκράτοριςσα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περίφημος διὰ τὴν ὠραιότητά της, διὰ τὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν ἔκκενοδοξίαν, ἣν εἶχε νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ της, Κωνσταντίνου τοῦ ὀγδόου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς. Οὗτος φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, τὴν ὑξέρησε πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀλλ' αὐτὴ συνωμόσασα κατὰ τοῦ υἱοῦ της, τὸν ἐφυλάκωσε καὶ τὸν ἐτύφλωσε τὸ 799, ἔπειτα ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἕως τὸ 802. καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Νικηφόρος, τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ὅπου ἀπέθανε τὸν ἀκόλουθον χρόνον.

ΕΪΡΗΝΗ, ποιήτρια, ἀπὸ τὴν νῆσον Δῆλον. Ἦνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δίωνα τοῦ Συρακουσίου. Αὕτη συνέγραψεν ἐν ὠραιότατον ποίημα, εἰς Δωρικὴν ἀλέκτον, εἰς τριακοσίους στίχους· ἐσύνταξε καὶ ἐπιγράμματα. Λέγουσιν ὅτι οἱ στί-

χοι της πλησιάζουν εἰς τὴν μεγαλοπρέ-
πειαν τοῦ Ομήρου. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικί-
αν 19. χρόνων.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, βα-
σιλέως τῆς Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πρι-
άμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν υἱοὺς 10.
τὸν Ἐκτωρα, τὸν Πάρι, τὸν Διόφοβον,
τὸν Ἐλενον, τὸν Πέριμονα, τὸν Πολίτην,
τὸν Ἀντιφον, τὸν Ἰππόδου, τὸν Πολύδω-
ρον, τὸν Τρώϊλον, καὶ 4. θυγατέρας, τὴν
Κρέουσαν, τὴν Λαοδόκην, τὴν Πολυξέ-
νην, καὶ τὴν Κασσάνδραν· ἀπέθανεν εἰς
τὴν Θράκην, ἀφοῦ πρότερον εἶδε τὴν
θυγατέρα τῆς Πολυξένης θύμα, ἐπὶ τοῦ
τάφου τοῦ Ἀχιλλέως.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Λύμαντος, βα-
σιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ
Ἀσίου. Ομ. Ιλ.

ΕΚΑΒΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγα-
τέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλοδ.

ΕΚΑΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου,
ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰγμυλωτισθεῖσα
ὑπὸ τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυ-
ρίευσεν τὴν Τένεδον. Ομ. Ιλ. 624.

ΕΚΑΤΑΪΟΣ, Ἕλληνα ἀπὸ τὴν Μίλη-
τον, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Η-
γησάνδρου. Ἐξῆ πρό τοῦ Ἡροδότου, συνέ-
γραψεν ἱστορίαν τῆς Ἀσίας. Ἡροδ. 125.

ΕΚΑΤΑΪΟΣ ὁ Ἀδδηρίτης, ὅστις συνα-
νεσράφη μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν
ἐαυντρόφειυσεν εἰς τὰς ἐκστρατείας του.
Συνέγραψε περὶ τῶν Ἰουδαϊκῶν ἀρχαιο-
τήτων. Ὁ Σακκηγγέρης καὶ τινες ἄλλοι
μετ' αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι τὸ σύγγραμ-
μα τοῦτο ἐγράφη ἀπὸ τινος Ἑβραίου
Ἑλληγιστάς.

ΕΚΑΤΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καρίας,
πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας. Ἀρι.

ἘΚΔΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, περίφη-
μος ναύαρχος. Ξενοφ.

ἘΚΚΡΙΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν
τῶν Εἰλώτων.

ἘΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς
Ἐκάβης, ὁ ἀνδρείοτατος τῶν Τρώων. Ἐ-
δειξε μεγάλην γενναϊότητα εἰς τὸν πό-
λεμον· ἐφόνευσεν πολλοὺς ἐπισήμους Ἑλ-
ληνας, μετὰ αὐτῶν ἦτον ὁ Πρωτεσί-
λαος, καὶ ὁ Πάτροκλος, φίλοι πολλὰ
ἠγαπημένοι τοῦ Ἀχιλλέως. Τέλος μο-
νομαχήσας καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἐφονεύ-
θη μετὰ λύπην μεγάλην τῶν Τρωαδῆτων.
Τὸ δὲ σῶμά του ἀφοῦ τὸ ἔδεσεν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς ὀπισθεν τῆς ἀμάξης του, τὸ περιέ-
φερε τρεῖς περὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως,
καὶ περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου.
Τὸν ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν Πρίαμον,
δι' ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων.

ἘΚΦΑΝΤΟΣ, Θάσσιος, ὅστις παρέδω-
κεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον, τὴν
νῆσον Θᾶσσον. Δημ. Λεπτ. 478.

ἘΛΑΤΡΕΪΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Φαι-
άκων, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἀλκι-
νόου. Ομ. Οδ.

ἘΛΒΕΖΗΡΟΙ 5'. ἄδελφοὶ Γερμανοὶ·
ἐχρημάτισαν περίφημοι τυπογράφοι. Ἐ-
ζων τὸ 1670.

ἘΛΒΕΤΙΟΣ Κλαύδιος Ἀδριανὸς, ἐγεν-
νήθη εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. ἔνδοξος
φιλόσοφος. Συνέγραψε διάφορα ποιήμα-
τα. Ὁ Μέγας Φεδερικός, ὅτε αὐτὸς πε-
ριηγεῖτο τὴν Πρωσίαν, ἠθέλησε νὰ κα-
ταλύσῃ εἰς τὸ ὄσπῆτιόν του, καὶ τὸν εἶ-
χε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Ἀ-
πέθανε τὸ 1771.

ἘΛΕΓΓΗΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως,
τῆς ὁποίας τὸ κύριον ὄνομα λέγουσιν ὅτι

Ε. 2. Α. Τ. Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἦτε Πειρῶ· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος.

ἘΛΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομίδης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ἐλος εἰς τὴν Λακεδαιμόνα.

ἘΛΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λύδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστωρος, καὶ Πολυδεύκου, καὶ τῆς Κλητεμνήστρας· ἐσάθη περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸ κάλλος τῆς· φθάσασα εἰς τὸ 10. ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἐκλέφθη ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Περσεφόνης· οἱ ἀδελφοὶ τῆς, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὄρμησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὴν ἡλευθέρωσαν. Οἱ οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐλάτρουον διὰ τὸ κάλλος τῆς, καὶ ὅλοι ἐζήτων νὰ τὴν νυμφευθῶσι. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδαρον, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, Οδυσσεύς, Διομήδης, Ἀντίοχος, Μενεσθεύς, Θάλσιος, Μέγης, Ἀμφίλοχος, Ἀμφίμαχος, Σχέδιος, Πολύξενος, Πηνέλης, Αἴγης ὁ τοῦ Οἰολέως, Ἀσκάλαφος, Γάλμημος, Ἐλαφήνωρ, Εὐμηλος, Πολύποιτης, Λεοντεύς, Ποδάλιρις, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαχάωνος, Αἴας καὶ Τεῦχος, ὁ Φιλοκτότης, Εὐρώπελος, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, καὶ Πάτρακλος· ὅλοι αὐτοὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Τύνδαρον, νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε πέσει ὁ κλῆρος νὰ τὴν νυμφευθῆ· ὁ δὲ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν Μενέλαον, καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἐπῆρε καὶ τῆς Σπάρτης τὸ βασίλειον διὰ προῖκα. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τὴν Λακεδαιμόνα διὰ περιήγησιν ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ἐνῶ ὁ Μενέλαος ἔλειπε εἰς τὴν

Κρήτην, καὶ διατρίψας εἰς τὸν οἶκόν τῆς τὴν ἡράσθη, καὶ τὴν ἐπῆρε κρυφίως εἰς τὴν Τρωάδα. Γενομένου δὲ ἐκεῖνου τοῦ περιβοήτου Τρωϊκοῦ πολέμου δι' αὐτήν, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Τρωάδος, ὁ Μενέλαος τὴν ἐπῆρε πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενελάου, τὴν ἐξώρισαν εἰς τὴν Ρόδον, οἱ υἱοὶ τοῦ Μενελάου, οἵτινες ἦσαν ἀπὸ ἄλλης γυναῖκα, Νικόστρατος καὶ Μεγαπένης, καὶ τὴν ἐδέχθη ἡ Πολυξένη γυνὴ τοῦ Τρηπτολέμου, ἡ ἁποία ἐνθυμήθη ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐσκοτώθη ὁ ἀνδρας τῆς εἰς τὴν Τρωάδα, μίαν ἡμέραν ἐπὶ ἐκολυμβούσει, ἡ Ἐλένη εἰς ἕνα ποταμὸν, ἔσειε καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ Ῥόδιοι ἀφιέρωσαν εἰς ἕνα ναόν, καὶ τὸν ὠνόμασαν Ἐλενοδενδρίτην, κατὰ τὸν Πausανίαν.

ἘΛΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης· ὀνομαστὸς διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφραύθη ἀπὸ τοῦς Ἑλληνας. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος τὸν ἔλαβεν ὁ Πέρσης εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ τὸν ἡγάπα πολὺ, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ἘΛΕΦΑΝΤΙΣ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλοῦ.

ἘΛΛΑΔΙΟΣ γραμματικὸς Αἰγύπτιος· ἐσύνθεσε μίαν χρηστοῦθειαν εἰς βιβλία 4, τῆς ὁποίας τμήματα σώζονται εἰς τὸν Φώτιον· ἔζη τὸ 570. Μ.Χ.

ἘΛΛΑΝΙΚΟΣ, Μιλήσιος, ἱστορικός, κατὰ Σουΐδαν ἔγραψεν ἱστορίας.

ἘΛΛΗΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος· ἔγινε ἐπίδοχος τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς του 2486. Π.Χ. εἰς τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας

από αυτόν ελαβον και το ὄνομα οἱ Ἕλληνες και ἡ Ἑλλάς· εἶχε δὲ υἱοὺς τὸν Ἄβελον, Δῶριν και Ἐρῆθον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυνατοὶ εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, και εἰ ἀπόγονοι αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ζ. Γραικός. Ὀνομάζοντο πρότερον Ἥελασγοὶ ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ, ἔπειτα Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραικοῦ, και ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνος.

ΕΛΙΚΩΝΙΟΣ, σοφιστὴς Βυζάντιος· ἔγραψε χρονολογικὴν ἐπιτομὴν, ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Θεωρωσίου τοῦ Μεγάλου εἰς 10. Βιβλία.

ΕΛΙΞΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μεγαρέων. Λουκία.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, μία ἀπὸ τὰς πλέον περιβοήτους και αξίως βασιλίσσας, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία ἀναφέρει· ἐγεννήθη τὸ 1533, ἐβάβη εἰς τὴν φυλακὴν διὰ προσαγωγῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας βασίλισσας τῆς Σκωτίας ἠλευθέρωθη· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὴν 17. Νοεμβρίου 1558, διέταξε δὲ εὐθὺς νὰ κηρυθῆ ὅτι εἶναι ὑπερασπιστὴς και ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς θρησκείας. Τὸ 1587, διὰ προσαγωγῆς τῆς, ἔκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῆς Μαρίας Στουάρτας. Ἀντεστάθη με ἀνδρείαν εἰς τὸ σράτευμα Φιλίππου τοῦ Β', ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 3. Ἀπριλίου 1603, σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐβασίλευσε γυναῖκα με μεγαλητέραν δόξαν.

ΕΛΟΪΖΑ ἀνεψία τοῦ κανονικοῦ Φολβέρτου τοῦ Παρισίου, ἡ ὁποία ἐξέδωκε ἓνα σύγγραμμα ἐσωτικόν, τὸ ὁποῖον ἔγραψε, τοῦ δυσυχοῦς διδασκάλου τῆς Ἀδελφάρδου.

ΕΛΙΜΟΣ, Τρωαδίτης, ὅστις μετὰ τὴν

καταστροφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέσου. Δίων.

ΕΛΠΙΑΣ, γραμματικὸς Ἀθηναῖος, παρὰ τῷ ὀπίῳ ἦτο δούλος, ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Δίσχινου. Δημ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας· ἐστάθη εἰς τῶν μεγάλων Πριγκίπων εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑπερασπίζετο τὴν παιδείαν, ἐδίωξε τοὺς Ἀφρικανούς ἀπὸ τὸ βασίλειόν του, ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καλῶς ὠχυρωμένας εἰς τὴν Ἀφρικήν· ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ἐστάθησαν ὁ Βάσκος τοῦ Γάμα, Ἀμερικὸς ὁ Βεσπούτζης, Ἀλβερδέζης Κάβρελ, και ἄλλοι μεγάλοι περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πολλὰ νέα μέρη. Τόσας εὐτυχίας ἔλαβεν ἡ Πορτογαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ὥστε ὠνομάζετο ἡ ἐποχὴ αὐτῆ ὀχρυσοῦς αἰὼν τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1521, εἰς ἡλικίαν 53. χρόνων.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, Κρήτης ἀ νεώτερος· ἔζη τὸ 1420. Μ. Χ. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα Α' περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, Β' περὶ Προσωπίας, Γ' περὶ συντάξεως ὀνομάτων και ῥημάτων, και γραμματικὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ δύο πρῶτα βιβλία τοῦ Ομήρου, και ἔτι σχολία εἰς τὸν Ησίοδον.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, οὗτος ἠλευθέρωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάβει οἱ Βενετοὶ διὰ τινὰ χρέη, και ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε και οὗτος ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν υἱὸν του Ἰωάννην. Δεύτερον, λόγους ὀκτώ περὶ Ἀρετῆς και Κακίας, και πολλὰ ἄλλα συγγράμματα.

ΕΛΜΑΤΕΚ.ΠΙ
ΙΩΑΝΝΗΝΑ 2006

Ἦνθει τὸ 1400 Μ..Χ.

ΕΜΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τελεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος, εἷς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἡγεμῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εμμενίδαι. Πινδ. Ολ. 68.

ΕΜΙΛΗΣ Πάυλος, ἐγεννήθη εἷς τὴν Βερώνην, ἐνδοξὸς ἱστορικός. Συνέγραψεν εἷς Λατινικὴν διάλεκτον τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1529.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ, ὁ Ἀκράγαντινος, υἱὸς τοῦ Μέτωνος, ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἄριστος φυσικὸς ἱατρός, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ. Ὁ Πλάτων λέγει, ὅτι εἶναι ἐφυσρητὴς τῆς ῥητορικῆς· συνέγραψε διὰ σίχων περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλία τρία, καὶ περὶ ἱατρικῆς βιβλία ἕξ· ἐνησχολήθη εἷς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔκαμε περιγραφὴν τοῦ αὐτίου, καὶ τὸν τρόπον, καθὼν γίνεται ἡ ἀκοή, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Εμπεδοκλῆς ἐδόξαζεν, ὅτι τὰ φυτὰ κινεῦνται, αἰσθάνονται, ἐπιθυμοῦν, λυποῦνται, καὶ ἠδύονται, καὶ ὅτι τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν, εἶναι ἀνάλογα μετὰ τὰ τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον βεβαιεῖται τὴν σήμερον ὑπὸ τῆς νέας φυσικῆς· ἦτο φιλελεύθερος, τοῦ ἐπρόσφεραν νὰ γίνῃ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς τὸ ἀπέβαλε, προκρίνας μᾶλλον τὴν φιλοσοφικὴν ζωὴν καὶ σεμνότητα, παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας. Λέγεται, ὅτι αὐτοβελήτως ἔπεσεν εἷς τὴν Ἄλτην, ὄρος πυρίπνοον τῆς Σικελίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακριβώσῃ τοῦτο τὸ φοβερὸν τῆς φύσεως θέαμα, ἢ ὅτι αἰφνιδίως συνέβη εἷς τὰς παρατηρήσεις του

ἡ ἀνάδοσις τῆς φλογὸς καὶ κατεκάρη, καὶ οὕτως ἔγινεν ὀλοκαύτωμα τῆς φιλοσοφικῆς περιεργίας του. Ἔζη τὸ 444. Π. Χ.

ΕΜΠΕΔΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φυσικῆς διδασκαλίας, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει καὶ ὁ Παραβάτης εἷς τὰ συγγράμματά του, καθὼς καὶ ὁ Ἰεροφάντωρ Ἰάμβλιχος.

ΕΝΑΡΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου. Ἀπολδρ.

ΕΝΑΡΗΦΟΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Ἀπολδρ.

ΕΝΔΙΟΣ, ἔφορος τῆς Σπάρτης, φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου. Θουκ. 2) Ἐτερος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου. Πaus.

ΕΝΘΙΝΩΨ, ἐγεννήθη εἷς τὴν Κρήτην, εἷς τῶν πρώτων θεμελιωτῶν τῆς Βενετίας. Φοβούμενος τοὺς βαρβάρους, κατέφυγε μετὰ τινὰς ἄλλους καὶ κατέκησεν εἷς θαλτόδη μέρη τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἔκτισαν 24 ὀσπήτια, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν τὴν πόλιν τῆς Βενετίας. Τὸ ὀσπήτιον τοῦ Ἐνθίνωπος ἐκτίσθη πρῶτον εἷς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος, μετέπειτα τὸ ἔκαμαν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου.

ΕΝΙΑΤΙΟΣ Ἰωάννης, μαθητὴς τοῦ Ἀγγέλου Δολιτσιάνου. Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ Τούρκων ἀρχαιότητος, ἕνα ἐγκώμιον τοῦ Φραγγίσκου τοῦ πρώτου, εἷς σίχους ἡρωϊκοὺς, καὶ ἄλλα ἕτερα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ΕΝΝΙΟΣ, ἐγεννήθη εἷς τὴν Ἰωμηνὴν κάλλις ποιητὴς καὶ ἄξιος στρατηγὸς Ἰωμαῖος. Οὗτος συνέγραψε χρονικὰ τῶν

Ρωμαίων εἰς διάφορα ποιήματα ἐδί-
δαξε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν
Καρδινίαν, εἰς τὸν Κάτωνα, ὁ ὁποῖος τὸν
ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ἐπροσ-
πάθησε νὰ διδάχοι αἱ ὠραιότητες
τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Λα-
τινικὴν. Ἐτάθη ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν
Ρωμαίων, ὅσις ἐσύνθεσε σίχους ἡρωϊ-
κούς· ὁ τρόπος τῆς συνθέσεώς του ἦτο
πραχὺς. Ὁ Βιργίλιος μετεχειρίζετο ἐνίοτε
ἀπὸ τοὺς σίχους του, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦ-
σαν μαργαρίται τοῦ Ἐννίου. Ἐζη κατὰ
τὸν τρίτον αἰῶνα. Π.Χ.

ἘΝΝΟΔΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύ-
τον· ἦτον ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του.
Ὁτός συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ
ἑπιστολάς, ἐκδ. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1728.
Ἐζη εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα. Μ.Χ.

ἘΝΝΟΜΟΣ, σύμμαχος τῶν Τρωαδι-
τῶν, καὶ μέγας οἰωνοσκόπος. Οἰμ. Καὶ
ἕτερος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀ-
δυσσεύος. Οἰμ.

ἘΝΡΙΚΟΣ ὀγδοὺς, ἐκηρύχθη αὐτοκρά-
τωρ εἰς τὸ Φραγγφόρτ, πόλιν τῆς Γερ-
μανίας. Μετὰ δύο χρόνους ἤλθεν εἰς τὴν
Ἰταλίαν, ὅπου τὸν ἐσεφάνωσαν μετὰ τιθι-
ροῦν σέφανον εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1311,
ἐσεφανώθη πάλιν εἰς τὴν Ρώμην. Ἀπέ-
θανε μετὰ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπρόσ-
φερον ἰερεῖς τῆς κατόλικας εἰς τὴν
Τοσκάνην.

ἘΝΡΙΚΟΣ ὀγδοὺς, βασιλεὺς τῆς Ἀγ-
γλίας. Ἐγενε διάδοχος τοῦ θρόνου, εἰς ἡ-
λικίαν 18. χρόνων· ἀφῆκε τὴν διοίκησιν
τοῦ θρόνου εἰς τὸν Καρδινάλιον Βολσέ-
νην. Τὸ 1527. ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερί-
νην, ἀπὸ τὴν Ἀραγονίαν ἐπαρχίαν τῆς
Ἰσπανίας, ἣ ὁποία ἦτο γυνὴ τοῦ ἀδελ-

φοῦ του. Τὸ 1535. ἐνυμφεύθη κρυφίως τὴν
Ἀνναν τοῦ Μπουλέν, ἀφοῦ ἐχώρισε τὴν
σύζυγόν του Αἰκατερίνην, καὶ ἐκήρυξεν
ὅτι ἦτον ὁ ἀνώτερος τῆς Ἀγγλικῆς ἐκ-
κλησίας· μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε καὶ ταῦ-
την, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ἰωάνναν Σεμ-
πούρ, ἔπειτα τὴν Αἰκατερίνην Οὐάρδα,
ἣτις ἦτον ἡ πέμπτη. Τὸ δὲ 1542. διὰ
προσαγῆς του τὴν ἀπεκεφάλισαν. Ἀπέ-
θανε τὸ 1547. ἀφοῦ ἠφάνισεν ὅλην τὴν
Ἀγγλίαν.

ἘΝΡΙΚΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πο-
λωνίας, ἔπειτα τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἐ-
φονεύθη ἀπὸ ἑναν ἱερέα κατόλικον, ὀνα-
μαζόμενον Γιάκομον Κλημέντην, τὴν α'.
Αὐγούστου τὸ 1589. εἰς ἡλικίαν 36. χρό-
νων· δὲν ἀφῆκε κληρονόμον τοῦ θρόνου,
καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ
Βαλές, ἣτις ἤρχησε νὰ βασιλεύη ἀπὸ
τὸ 361.

ἘΝΡΙΚΟΣ ὁ Β'. υἱὸς τοῦ Ἀλφόνσου τοῦ
δεκάτου πρώτου, βασιλεὺς τῆς Κασιέλ-
λης, ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανίας· ἐκηρύχθη
βασιλεὺς τὸ 1366. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Πέτρου τοῦ λεγομένου Ἀσπλάγγου. Ἦτον
ὠραῖος, ἀξίος, γενναῖος, σαθερός, συμ-
παθητικὸς, εὐαίσθητος, γλυκὺς, εὐπροσ-
σῆγορος, ἠγάπα τὴν πατρίδα του, οἱ ὑ-
πήκοοι τὸν ἐλάτρευον ἀπὸ εὐγνωμοσύ-
νην. Ἀπέθανε τὸ 1379. εἰς ἡλικίαν
46. χρόνων.

ἘΝΡΙΚΟΣ ὁ τρίτος, υἱὸς Ἰωάννου τοῦ
πρώτου, καὶ ἀνεψιὸς Ἐνρίκου τοῦ δευτέρου·
ἔγενε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1390. εἰς
ἡλικίαν 11. χρόνων, καὶ ἀπέθανε τὸ 1406.
Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ὑ-
πηκόους του ὡς πατὴρ, καὶ τοὺς ἀνό-
μαζεν οἰκογένειάν του, καὶ ἔλεγεν ὅτι

περισσότερον φοβῆται τὴν κατάραν τῶν ὑπηκόων του, παρὰ τὰ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν του.

ΕΝΡΙΚΟΣ, ὁ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, εἰς τῶν μεγαλητέρων μονάρχων· ἐγεννήθη τὸ 1553. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Αντώνιος Μπορπόνος, καὶ ἡ μήτηρ του Ιωάννα τοῦ Αλβέρτ, βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανίας. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἦτο φρονιμώτατος, δίκαιος, γενναῖος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες τὸν ὠνομάζον ἀκόμη τὴν σήμερον καλὸν βασιλέα. Εἰκοσιδύω συνωμοσίας ἀνεκάλυψε, καὶ ὅλας τὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐπροσπάθει νὰ τοὺς ἴσχυάσῃ, μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ καλοκἀγαθίαν του, ἀλλ' εἰς μάτην· διότι τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς συζύγου του. Τὴν ἰδ'. Μαΐου 1610, εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΕΝΡΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Φεδερίκου, μαθηματικὸς, καὶ καλὸς ὁδηγὸς τῶν στρατευμάτων. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Μπερλίνο. τὸ 1802.

ΕΝΡΙΚΟΣ Στῆφενς· οὗτος ἐτύπωσε πολλὰ χειρόγραφα Ἑλληνικὰ βιβλία. Ἀπέθανε τὸ 1598.

ΕΝΤΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν, εἰς τὴν Γέλαν πόλιν τῆς Σικελίας. Θουκ.

ΕΝΤΙΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας. Τὸ 1242. ἔγινεν αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Βολωνοὺς, οἱ ὅποιοι ἐπίτηδες τὸν περιέφραξαν εἰς ἓνα πύργον. Ο Ἀυτοκράτωρ Φεδερίκος ὁ δεῦτερος πατήρ του, ὅθεν ἤμ- πόρεσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, ἤσκησεν ὅτι ἐ- πρόσφερε οἰανδήποτε ποσότητα χρημα-

των διὰ νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ· ἐκεῖ ἀπέ- ρασε 30. χρόνους, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΝΩΧ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 622. καὶ 3362. Π.Χ. Οὗτος ἦτο πέμ- πτος ἀπὸ Ἀδάμ, καὶ υἱὸς τοῦ Ιάρεδ, εὐχαριστήσας δὲ τὸν Θεόν, μετέβη ἡ προ- φητεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀπόστολος Ιάκω- βος μνείαν ποιεῖται· ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἀποδώσῃ καὶ εἰς αὐτόν, σχεδὸν εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἐν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου Ιουστῖνος ὁ μάρτυς, καὶ ὁ Τερ- τουλλιανὸς, ἀναφέρουσι, τῶν ὁποίων τὰς περικυπὰς ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Ιακησὸν, συναΐξαντες ἐξέδωκαν. Σῶζονται καὶ ἄ- τερα τινὰ ψευδῶς αὐτῷ ἀποδιδόμενα, παρὰ τῷ συγγέλῳ Γεωργίῳ, τὰ ὁποῖα ὁ Σκαλιγέρος συλλέξας μετὰ τοῦ χρονι- κοῦ τοῦ Εὐσεβίου ἐξέδωκε.

ΕΞΗΚΕΣΤΗΔΗΣ, Ἕλληνα Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Καὶ ἕτε- ρος ἐκ Καρίας, ὅστις ἦτο πρότερον δου- λος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν Ἀθηναίου πολί- του. Ἀρισ.

ΕΞΗΚΕΣΤΟΣ, Συρακούσιος, Θουκ. Καὶ ἕτερος ἰατρός ἀλλογενῆς, εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΕΟΥΑΕΡΙΟΣ, Λεονάρδος, περίφημος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σβεκίαν, ἀπέθα- νεν εἰς Πετρούπολιν τὸ 1783. Ἀφῆκε διά- φορα συγγράμματα, περὶ Ἀλγέβρης, περὶ τῆς φύσεως καὶ ιδιότητος τοῦ πυρός, καὶ διάφορα συγγράμματα μαθηματικά· ἔτι ἐξέδωκεν ἐν ὑπόμνημα περὶ παλιρ- ροιῶν, περὶ τῆς θεωρίας τῆς Σελήνης. Ἦτον ἀνὴρ ἄνετος, καὶ σοφός, κα- λὸς πολίτης, καλὸς φίλος, καλὸς πα- τὴρ, καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀδικίας, καὶ ἐπι- μηρὸς εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

ἘΠΙΛΑΤΗΣ, εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ε-φονεύθη ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ.

ἘΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, ἐνδοξος Θηβαῖος ἄσάθη μέγας στρατηγός, καὶ φιλόσοφος Πυθαγορικός. Οταν οἱ Θηβαῖοι ἠθέλησαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς Ἡλιεῖς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ Επαμινώνας ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σπάρτην, ἀλλὰ δὲν ἤμπορεσε, καὶ ἐκινήθη ἐναντίον τῆς Μαντινείας τὸ 368. Π.Χ. εἰς τὴν ὑποίαν μάχην ἐπληρώθη θανατηφόρως, καὶ ἔμεινε τὸ βέλος εἰς τὸ στήθος του· οἱ Ἴατροὶ τὸν εἶπον ὅτι ἂν εὐγάλη τὸ βέλος, ἀμέσως ἀποθνήσκει, διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ τὸ εὐγάλουν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν μάχην, ἕως ὅτου ἐπληροφόρηθη, ὅτι ἐνίκησαν οἱ Θηβαῖοι· τότε μεγαλοφώνως εἶπεν, “ἐγὼ ἄρκετὰ ἐζήσα εἰς τὸν κόσμον, διότι ἀποθνήσκω νικητής”, λέγων τούτους τοὺς λόγους, ἐπρόσβαξε νὰ τοῦ τὸ εὐγάλουν, καὶ παρευθὺς ἔμεινε νεκρός, μὲ ἀνέκφραστον λύπην τῆς πατρίδος του.

ἘΠΑΦΙΟΔΙΤΟΣ, Χαίρωνεύς, γραμματικός· ἐζή ἐπὶ Νέρωνος. Συνέγραψε περὶ γραμματικῆς, καὶ ἐξηγήσιν εἰς Ὀμηρον καὶ Πίνδαρον.

ἘΠΕΗΣ Ἀββάς, ἐνδοξος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, καὶ διὰ τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1776. διὰ τοὺς ἀλάλους καὶ κωφοὺς, τοὺς ἑποίους ἐδίδασκε μὲ σχήματα μεθοδικά, καὶ ἀπέθανε τὸ 1790.

ἘΠΕΙΓΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμηδῶν τὸ γένος, ὅστις πράξας τινὰ φόνον, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλεῖα, ἤλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ. Ιλ.

ἘΠΕΙΓΕΨΗΣ, κωμικός ἀρχαιότατος. Συνέγραψε δράματα, Ἡρωῖνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεῖα.

ἘΠΙΖΗΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην· Ἡρόδ.

ἘΠΙΚΕΡΔΗΣ, Κυρηναῖος, ὅστις ἐσοτήθησε τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους. Δημ.

ἘΠΙΚΑῆΣ, Λύκιος, ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, φονευσθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ἘΠΙΚΟΥΡΟΣ, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους. Οὗτος ὁ ἐνδοξος φιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι, ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἡδονὴν, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ὄχι καθὼς τὸν ἐσυκοφάντουν τινὲς ἐχθροὶ του, εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἀλλ' εἰς τὴν ἡδονὴν, ἣτις εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ἐνωμένη μὲ τὴν σωφροσύνην. Ἀπέθανε τὸ 272. Π.Χ. Ορα περὶ τῶν συγγραμμάτων του, Διογένην τὸν Λαέρτιον, εἰς τὸν βίον του.

ἘΠΙΚΡΑΤΗΣ, ὁ Ἀμβρακιώτης. Ἡτο ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, τοῦ ὁποίου μᾶς σώζονται ἄρκετὰ τεμμάχια, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν, τοῦ Γροτίου. Ἐζή περὶ τὰ 370. Π.Χ.

ἘΠΙΚΤΗΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας· ἐγεννήθη περὶ τὰ 94. Μ. Χ. ἀπὸ πτωχοῦς γονεῖς, καὶ κατήντησεν αἰχμάλωτος εἰς τὸν Επαφροδίτην Ταμίαν τοῦ Νέρωνος· ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶχε προσιπεῖ, ὅτι θέλει τοῦ συντρίψει τὸν μηρόν του, μετὰ τὴν σύντριψιν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὅθεν εὐθὺς ἐπροσκαλήθη εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. Ἐζή μὲ ἐνδοξίαν μεγάλην, ἑκατοικοῦσεν εἰς κα-

λύβην. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δομετιανοῦ ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ρώμην, καθὼς καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικόπολιν. Ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, ἔκχευε τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὁ μαθητὴς του Ἀρρίανὸς ἔγραψε. Φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ ἀπέκτησε τὴν εὐνοίαν του. Ο χρόνος τῆς τελευταίας του δὲν μᾶς εἶναι γνωστός· μερικαὶ ἄνω θέλουσιν ὅτι, ἔφαπεν ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν δύο Ἀντωνίων. Ο Σουΐδης ἀναφέρει ὅτι συνέγραψε πολλὰ· ἀλλ' ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀπίθανος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐκδοθέν ἐν Βενετία ἀγγειριδίῳ του, ὅπερ μᾶς σώζεται, συνεγράφη ἀπὸ τοῦ Ἀρρίανου μαθητῆν του τὸ 1528. Σώζονται καὶ τινὰ ἀποφθέγματα, καὶ ἀποσπάσματα.

ἘΠΙΚΥΔΗΣ, περίφημος Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. Πρὸς.

ἘΠΙΚΥΔΗΣ, Συρακούσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπεμψε μετὰ τοῦ Ἰπποκράτους πρέσβυν, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσῶν Ἰερώνυμον, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων, κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

ἘΠΙΚΥΔΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ.

ἘΠΙΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φαισίου, καὶ τῆς Βλαΐσης, ἀπὸ τὴν Κρήτην, περίφημος ποιητής. Συνέγραψε Θεογονίαν τῆς Κρήτης, εἰς πέντε χιλιάδας στίχους. Ἀργοναυτικά, εἰς ἕξ χιλιάδας πεντακσίτους στίχους, κ.τ.λ. Ο Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολὴν του Α' ἀναφέρει

στίχον ἴσως τοῦ Ἐπιμενίδου, “ Κρήτες ἀεὶ ψεύσαι, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί ,, Ἐξῆ τὸ 596. Π.Χ.

ἘΠΙΝΙΚΟΣ, κωμικὸς ἀρχαῖος· συνέγραψε δράματα.

ἘΠΠΟΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνα, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τρωίδα· ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμίδου, ἐλιθοβολήθη. Πτολ.

ἘΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰφ'του καὶ τῆς Ἰππολύτης, ἔκγονος τοῦ Εὐδούλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωίδος, μὲ 40 πλοῖα, ἡγεμῶν τῶν Φωκέων.

ἘΠΙΣΙΩΡ, περὶ φημὸς Τρωαδίτης, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν μάχην.

ἘΠΙΤΑΔΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρας. Θουκ.

ἘΠΠΕΛΙΔΑΣ, ἡγεμῶν τῶν Σπρατιατῶν ἐν Τρωῶντι. Θουκ.

ἘΠΙΦΑΝΙΟΣ, Ἰουδαῖος τὸ γένος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰωάννου μαθητοῦ του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδούκην, πλησίον τῆς Ἐλευθερουπόλεως τῆς Παλαιστίνης· εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρὸν. Ο Ἰερώνυμος τὸν ὀνομάζει πεντάγλωσσον, διότι ἐγνώριζε πέντε διαλέκτους· Ἑβραϊκὴν, Συριακὴν, Αἰγυπτιακὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν. Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν πατρίδα του, μετήρχει το τὸν μοναδικὸν βίον, κτίσας ἐν μοναστήριον ἴδιον. Περὶ τὰ 368, ἐκλέχθη ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου. Τὸ 382, ἐπροσκαλέσθη ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Παυλίνου εἰς τὴν Ἀντι

εφόρμαν· εσύναξε μίαν σύνοδον εἰς τὴν Κύπρον τὸ 401, κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ωριγένους, καὶ διὰ τὴν ἐπιβεβαιώσασθαι τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ συνόδου, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον· εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἀσθενήσας καθ' ὁδὸν, ἀπέθανε τὸ 403. Ζήσας σχεδὸν ἑκατὸν χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται· ὁ Ἀγκιρωτός. Σύντομα κατὰ τῶν Λείψεων Πύλλου· Ἐπιτομὴ τῶν δύο προειρημένων βιβλίων, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Ἰωάννην. Περὶ τῶν 12. λίθων· Ἰπόμνημα εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἀγμάτων· Τετράστιον ἐπιτομῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐθαγγελιστοῦ· Ἀποφθέγματα 17. περὶ Προφητῶν ὁμιλίαι 8. ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ, Κῶος, 370. Π.Χ. Ἀνετράφη εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἀπέρασε καὶ τὸ περισσώτερον μέρος τῆς ζωῆς του· διὸ καὶ τινες τὸν ὀνομάζουσι Σικελόν. Ἦτο Πυθαγορικός φιλόσοφος, καὶ κωμικός ἄριστος· συνέγραψε πεντήκοντα κωμωδίας. Διέτριβε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλείον· παρὰ τῷ τυράννῳ Ἰέρωνι τῷ Πρωτοτύτῳ, καὶ ἐπειδὴ ποτε ἐπέπληξε τὴν γυναῖκά του μὲ ἀυτηρότητα, ἐδιάρθη τὴν ἀναχωρήσασθαι ἐκεῖθεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τινές, τὴν ἐρεῦρεσιν τῶν δύο Ἑλληνικῶν στοιχείων, τοῦ Θ. καὶ τοῦ Χ. Ἐζησεν ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Ἐκ τῶν κωμωδιῶν του μόνον τὰ ὀνόματα σώζονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὀλίγα τινὰ λείψανα, τὰ ὅποια συλλεχθέντα, ἐξεδόθησαν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποιήσιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.

ΕΠΙΛΑΞΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν

Κιλικίων Συενέσιος, ἧτις ἦλθεν εἰς προῦπάντησιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

ΕΡΑΣΙΝΙΔΗΣ, στρατηγὸς Ἀθηναῖος· κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψεν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ.

ΕΡΑΣΙΞΕΝΟΣ, περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ.

ΕΡΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰουλιάδα, πόλιν τῆς νήσου Κέω, περίφημος ἰατρός. Ἐκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν· ἦτο διόλου ἐναντίος τῆς φλεβουτικῆς, καθὼς καὶ τῶν καθαρτικῶν· ἐδιώριζε, διαίταν, κλυστήρια, ἐμστικά, γλυκὰ λουτρά, καὶ τὴν σωματικὴν γύμνασιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀποσώθη κἀνὲν. Ἦτο καὶ ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας κλάσεως τῶν ἰατρῶν τῆς Ἀλεξανδρείας.

ΕΡΑΣΜΙΟΣ Δεσιδέριος, ὁ πλέον σοφὸς ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος του. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ροτερδὰμ, πόλιν τῆς ὀλλανδίας· συνέγραψε διάφορα, ἐξ ὧν σώζεται μόνον τὸ περὶ Μανίας ἐγκώμιον. Ἀπέθανε τὸ 1456. Μ.Χ.

ΕΡΑΤΟΚΛΕΪΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαλίου Κερκυρέως, κατηγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Θουκ.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, Κυρηναῖος, ἐνδοξὸς γεωμέτρης, ποιητὴς, καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος. Ἐκαμε μίαν συλλογὴν συστηματικὴν καὶ κριτικὴν, ὅλων τῶν Γεωγραφικῶν γνώσεων, ἐπιγράφων αὐτὴν, Γεωγραφικὸν μέτρον, περιέχουσαν μίαν μαθηματικὴν Γεωγραφίαν, θεμελι-

ωμένην εἰς θεωρίας, καὶ μίαν ἄλλην ἱστορικὴν Γεωγραφίαν. Ὁ Στράβων ἔχει ἐξ αὐτῆς μερικὰ λείψανα· Οὗτος ἐσάθη βιβλιοθηκᾶριος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πρῶτος ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ καταμετρεῖν τὸ ὄλικόν σῶμα τοῦ μήκους τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Κοσμογράφος. Ἀπέθανε τὸ 194. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 81. χρόνων.

ΕΡΓΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλήμενος καὶ τῆς Βουζήγης, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅστις ἦλθεν κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, τοὺς ἐβίασε νὰ πληρώνουν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους, ἓνα φόρον ἑκατὸ βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ηρακλῆς τοὺς ἠλευθέρωσε.

ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἀπὸ τὴν Σικελίαν, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΓΟΦΙΛΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

ΕΡΕΥΘΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἰππομέδοντος, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Πυλίων, καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέσφορος.

ΕΡΕΧΘΕΪΣ, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Κέκρωπα, Πάνδωρον, καὶ Μετίωνα, καὶ τέσσαρας θυγατέρας. Ἐχὼν πόλεμον μετὰ τοὺς Ἐλευσινίους, ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι θέλει νικήσῃ, εἰάν θυσιάσῃ μίαν τῶν θυγατέρων του, καὶ οὗτος ἐθύσασε τὴν Χλόνιαν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τοῦτο, αὐτοχειρίσθησαν, διότι εἶχον συμφωνίαν νὰ ἀποθάνωσιν ὅλαι συγχρόνως. Ἐξῆ τὸ. 1235. Π. Χ.

ΕΡΙΤΙΜΟΣ, Κορίνθιος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΙΤΙΟΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Οὗτος ἐσάθη μὲ μεγάλην γενναϊότητα, εἰς τὴν μάχην τῆς Εὐρίπου κατὰ τῶν Τουρκῶν, τέλος ὑπεχρεώθη νὰ παραδῶθῃ μὲ συνθήκας. Ὁ Σουλτάν Μωάμεθ ὁ Β'. ὑπεσχέθη νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀφοῦ παρεδόθη, εὐθὺς ἐπρόσβαξε νὰ σχίσωσι τὸ σῶμά του μὲ ἓνα πριόνιον, χωρὶς νὰ πειραχθῆ ἡ κεφαλὴ του, προσθέτων ὅτι, εἰς τὰς ἀναμεταξύ των συνθηκῶν δὲν ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν του. Τοῦτο συνέβη τὸ 1469. Μ.Χ.

ΕΡΙΦΟΣ, κωμικὸς. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Αἴολος, Πελοταστὴς, καὶ Μελίβοια.

ΕΡΙΦΥΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀδράσου, τὴν ὁποίαν ἐσυμφεύθη ὁ Μάντις Ἀμφιάρκος, υἱὸς τοῦ Οἰοκλέους. Οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν αὐτὴν Νισητὴν, διότι ἐπώλησε τρόπον τινα τὸν ἄνδρα της, καὶ ἔλαβε χρήματα. Αὕτη ἐφανεύθη ἀπὸ τὸν υἱὸν της Ἀλκμαίωνα, διὰ προσηγῆς τοῦ ἀνδρὸς της.

ΕΥΡΙΩΠΗ, γυνὴ τοῦ Οἰλέως, βασιλέως τῶν Λοκρῶν, καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως. Ὁμ. Ἰλ. Ν. 397.

ΕΡΚΙΑΔΑΣ Ἀλφόνσος, κάλλιτος ποιητὴς Ἰσπανός. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Ἀπέθανε τὸ 1780. Μ.Χ.

ΕΡΜΑΓΟΡΑΣ, Ἀμεριπολίτης, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Περσαίου. Συνέγραψε διαλόγους, Μισοκύων, περὶ Σοφιστίας, πρὸς τοὺς Ἀκαδημαίους.

ΕΡΜΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τήμωνος, Θηβαῖος, ὁ ἐπωνομάσθη Καρίων. Συνέγραψε

μαλέτας ρητορικῆς βιβλία 6. περί φράσεων, περί σχημάτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜΕΙΑΣ, Ζ. Σωζόμενος.

ΕΡΜΕΙΑΣ, ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς, εἶναι μεταξύ τῶν ὁμονύμων τοῦ ὁ ἄγνωστος, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρομεν αὐδὲν, περὶ τῆς ζωῆς καὶ καταστάσεως του. Ο σὺλλογος τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων, τάττουσιν αὐτὸν εἰς τὸν Γ'. αἰῶνα, καὶ Ἕλλοι εἰς τὸν Ε'. καὶ ς'. καὶ θέλουσιν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ὁ δὲ Κιάνε λέγει, ὅτι ἔζη εἰς τοὺς χρόνους, ὅτε ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθανώτατον, ὅτι ἔζη εἰς τὸ τέλος τοῦ Β'. αἰῶνος. Σώζεται τούτου ἐν σύγγραμμά, Μυκτρισιμὸς τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἐπιγραφόμενον, ἐνῷ περιπαίζει τὰς γνώμας των, διὰ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὄντων, τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι ὅλως σοφιστικά· ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1553. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΕΡΜΗΣ ὁ Τρισμέγιστος, ὅστις κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὀνομάζεται Θῶθ, ἢ Τάυτος. Ἐχρημάτισε πατὴρ τῆς Αἰγυπτιακῆς μαθήσεως, φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου πολλὰ πρόσωπα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Μεσραῖμ, ὅστις καὶ πρῶτος κατώκησεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ νομίζεται ὡς εφευρετῆς τῆς ἱατρικῆς, τῶν γραμμάτων, καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Θεῶν, καὶ ἡμιθέων τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης. Ο δὲ Κικέρων ἐπαριθμεῖ πέντε Ἑρμεῖς, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς, ἦσαν Ἕλληνες. ὁ Β'. Ἑρμῆς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οσίριδος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅστις καὶ ἐχρημάτισε πρῶτος σύμβουλος, καὶ μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ

του τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἢ Αἴγυπτος ἐτίμα, ὡς ἀρχηγέτην τῆς μαθήσεώς της· συνέγραψε τοὺς νόμους, δι' ὧν ὁ Οσίρις ἐδιοικοῦσε τὸ βασίλειόν του· ἐθέσπισε τὴν ἐξωτερικὴν θεολατρείαν, καὶ τὰς περὶ τῶν θυσιῶν τάξεις· ἔκαμε τὰς πρῶτας παρατηρήσεις περὶ τὰ οὐράνια σώματα, καὶ εὔρεν ὅτι ἁένιαυτὸς συνίσταται ἀπὸ 365. ἡμέρας, καὶ ἔθεσε τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου εἰς τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερινῶν· διὸ καὶ αὕτη ἡ τοῦ ἐνιαυτοῦ εφευρέσεις, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ Τρισμέγιστος· ὡσεὶ καὶ ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι Αἰγύπτιοι, προσέφερον πρὸς αὐτὸν σέβας, καὶ ἐπέγραφον τὰ βιβλία των εἰς τὸ ὄνομά του. Αὕτη ἡ τελευταία περίεσσις μᾶς κάμει νὰ καταλάβωμεν περὶ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν βιβλίων τοῦ Ἑρμοῦ, περὶ ὧν λέγει ὁ Ἰάμβλυχος, καὶ ὁ Μανέθων, ὅτι μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἱερέων. Τινὲς δὲ διίσχυρίζονται, ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι συγγραμματα τινὸς Ἑρμίου, καὶ ἄλλοι Πλατωνικοῦ τινος Χριστιανοῦ τοῦ δευτέρου αἰῶνος. Τὰ σωζόμενα δὲ καὶ ψευδεπίγραφα εἶναι. Α'. Ποιμάνδρης, λόγος πραγματευόμενος περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων, καὶ κτίσεως κόσμου. Β'. Ασκληπιούς, ἦτοι διάλογοι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπων, καὶ κόσμου· ἐπιγράφεται δὲ οὗτος ὁ διάλογος καὶ μὲ ἐτέραν ἐπιγραφὴν, Λόγος Τέλσιος. Καὶ σώζεται ἡ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν μετάφρασις. Γ'. Ἱατρομαθηματικά. Δ'. περὶ χροικῆς φυσικῆς περιόδου βιβλία 2, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι Ἀραβισί κατ' ἀρχὰς συνέγραψαν. Ε'. Αφορισμοί. ς'. πραγμα-

τεία περί τοῦ φιλοσοφικοῦ λεγομένου λίθου κεφάλαια ἕξ· καί ἐτι μυστήρια μυστηρίων, Πύλαξ Σμαράγδινος, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν, τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ· ἔζη τὸ 1500. Π. Χ.

ΕΥΜΗΣΙΑΝΑΞ, ἔνδοξος ποιητής, συνέγραψε τρία βιβλία Ἑλεγειακά, μὲ ἐπιγραφὴν Ἀσόντια, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του, ὁ Ἀθηναῖος μᾶς διέσωσεν ἐν ἀποσπασμάτιον τούτων. ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

ΕΥΜΪΝΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος, καὶ διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισέως. Φαθρ.

ΕΥΜΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, προτοῦ νὰ φύγῃ μὲ τὸν Πάριον εἰς τὴν Τρωάδα· ὕστερον ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Οὐρέτης, υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Οἰ. Οὐδ.

ΕΥΜΙΠΠΟΣ, κωμικός Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς κωμῆδος, ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ· φαίνονται τούτου δράματα 40.

ΕΥΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἰππονίκου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ ἑσποφώντος καὶ Πλάτωνος.

ΕΥΜΟΙΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Καλίππου, Ταρσεὺς, ἐφημίζετο εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, ἐνῶ ἦτο σχεδὸν 15. χρόνων, τὸν ἤκουσε μεθαυμασμὸν μέγαν ὁ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρηλῖος Ἀντωνῖνος. μετὰ δύο χρόνους ἤρχθη νὰ δοξάζηται καὶ μὲ συγγραμμάτα· ἀλλ' εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε διελου τὸ μνημονικόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ

τὸ ἀνακτήσῃ. Ἐρῆσεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ζῶν ὡς ἀπλοῦς ἄθροπος καὶ ἀπαίδευτος, διὸ καὶ ἐπεριπαίχθη ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Ἀντιόχου, ὅστις τὸν ἐμήνυσε ὅτι ἦτον ἐν παισὶ μὲν γέρον, ἐν δὲ γέροισι παῖς. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέτεμον τὸ σῶμά του, καὶ εὔρον τὴν καρδίαν του τετριχωμένην. Περὶ τὸ δέκατον ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας του, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς βιβλία 5. ἐξ ὧν τὰ 4. σώζονται. Α'. τέχνη ῥητορικὴ διαιρητικὴ περὶ γάσεων. Β'. περὶ εὐρέσεως βιβλία 4. Γ'. περὶ ἰδεῶν βιβλία 2. Δ'. περὶ μεθόδου δεινότητος· ἐξεδόθη τὸ περὶ τέχνης ῥητορικῆς ἐν Βενετίᾳ. παρὰ τῷ Ἀλ^δω τὸ 1508. καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. ἔζη τὸ 160. Π. Χ.

ΕΥΜΟΔΩΓΟΣ, Ἐπικούριος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκερκανώθη. Λουκ.

ΕΥΜΟΚΛῆΣ, εἰκονογλύπτῃς Γόδιος.

ΕΥΜΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐρμῖνος στρατηγὸς Συρακούσσιος, εἰς τὴν μάχην τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἕτερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους

ΕΥΜΟΛΑΟΣ, γραμματικός, Κωνσταντινουπολίτης· συνέγραψεν ἐπιτομὴν τῶν ἔθλικῶν τοῦ Στεφάνου γραμματικοῦ.

ΕΥΜΟΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐθύνου, Ἀθηναῖος, Πηχκρατιαστῆς, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Περτῶν μάχην, ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρείας. Ηροδ.

ΕΥΜΟΤΙΜΟΣ, εὐνοῖχος τοῦ Ἐέρξου. Ηροδ.

ΕΥΜΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος Κλαζομένιος, τῆς Ἰονικῆς σχολῆς. Λέγουσι ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμά του, καὶ ὕστερον πάλιν

λιν να επανέρχεται εις αὐτὸ ἐνῶ δέ πο-
τε τὸ ἀφῆκεν, οἱ ἐχθροὶ του τὸ ἐλάσαν πα-
ρὰ τῆς γυναικὸς του, καὶ τὸ κατέκαυσαν.

ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μιλη-
σίων, ὅταν ἀπεστάτησαν μετὰ τῶν λοι-
πῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ. τ.

ΕΡΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Ερμικράτους,
στρατηγοῦ τῶν Συρακουσίων. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν
τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, Μικραεὺς, κυβερνήτης τῆς
νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα, στρατηγοῦ τῶν
Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΕΡΪΑΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης,
ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ
μάχῃ. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ραδαμάνθυος,
ὅστις λέγεται, ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν
Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρή-
της, κτίσας τὴν πόλιν Ερυθραί. Πaus.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως, ὅστις
ἐξασίλευσε περὶ τὴν Ερυθρὰν Θάλασσαν
ἐξ οὗ ἐλάβεν ὁ κόλπος οὗτος τὴν ἐπω-
νομίαν ταύτην.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκονος, καὶ ἐκ-
γονος τοῦ Ἀδήμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ
ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ερυθραί.
Πaus.

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρχάδος, καὶ
πατὴρ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγουσιν
ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς
Ἀρχαδίας Ερύμανθος. Πaus.

ΕΡΥΜΑΣ, περίφημος Τρωαδίτης,
φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέ-
ως. Ομ. Ιλ. Ἄλλος Τρωαδίτης, ὅστις ἐ-
φονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΣΙΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ,
Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁ-

ποῖον ἀναφέρει πολλάκις ὁ Πλάτων εἰς
τοὺς διαλόγους του.

ΕΡΥΣΩ, γυνὴ Ῥουσιλάου, τοῦ Β' βα-
σιλέως τῆς Κρήτης. Ηρόδ. 160.

ΕΪΩΝ, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐχρη-
μάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Μηχα-
νικοῦ Κτησιδίου, ὅστις ἔκμασεν εἰς τὸν
καιρὸν τῶν Πτολεμαίων, Φιλαδέλφου,
καὶ Εὐεργέτου· οὗτος ἐξάθη ὁπαδὸς τῆς
φιλοσοφίας τοῦ Επικούρου. Τούτου μὲς σώ-
ζονται τὰ ἐξῆς συγγράμματα. Α'. χω-
ριβολίσεως κατασκευὴ καὶ συμμετρία.
Β'. Βελιοποιητικά. Γ'. Πνευματικά. Δ'.
Περὶ αὐτοματοποιητικῶν διόδια δύο. Ταῦ-
τα ἐξεδόθησαν καὶ κατὰ μέρος, καὶ ὅλα
ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, τὸ 1673. Μ. Χ.

ΕΪΩΝ ἑρτίτες, χριστιανὸς καὶ μαθη-
ματικὸς ἄριστος· ἐζη κατὰ τοὺς χρόνους
Ἡρακλείου τοῦ Ἀυτοκράτορος. Οὗτος ἐ-
παρτηρήσεν, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες
ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου μέχρι
τῶν ἡμερῶν του ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὁποῖ-
ον ἀκολουθεῖ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους.
Τὰ συγγράμματά του εἶναι, Α'. περὶ
Πολιορκιῶν, ἐξε ὄθη ἐν Βιέννῃ μετὰ τοῦ
ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. Β'. περὶ Λέ-
ξεων Γεωμετρικῶν. Γ'. ἐκλογαὶ περὶ μέ-
τρων. Δ'. περὶ πολεμικῶν μηχανῶν. Ε'.
Γεωδαισία. Ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἐξε-
δόθη τὸ 1572. καὶ τὰλλα εἰς ἄλλους τό-
πους καὶ πόλεις.

ΕΪΩΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Εφεσον· οὗ-
τος διὰ τὴν ἀπεθανιστήσιν τὸνομά του, ἐ-
καυσε τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμι-
δος εἰς τὴν Εφεσον τὸ 356. Π. Χ. οἱ
Ἕλλητες ἔκαμαν νόμον νὰ μὴν ἀναφέρη-
τις τὸ ὄνομά του

ΕΪΩΤΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς, ἐζη τὸ

Ε. Δ. τῆς Κ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

70. Μ. Χ. Συνέγραψε συναγωγήν τῶν παρὰ Ἱπποκράτους λέξεων, ἐκδ. ἐν Λειψία τὸ 1780.

ἘΣΔΡΑΣ, υἱὸς Σραΐα τοῦ Ἀρχιερέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐφόνευσεν· τιμᾶται ὑπὸ τῶν Εβραίων ὡς δεύτερος Μωϋσῆς· ἔζη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλώνας· ὑπῆγεν εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἐπέσρεψεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος μετὰ τῶν ὁμογενῶν του, ὡς ἀρχηγός· ἐλευθερωθέντες δὲ ἐκ ταύτης τῆς αἰχμαλωσίας, ἐκανόνισεν τὰ τῆς θρησκείας του, ὡς εἰδήμων τῆς παλαιᾶς γραφῆς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι μετέβαλε καὶ τὰ σοφεία τῶν γραμμάτων, καὶ ἀντὶ τὰ τῶν Σαμαϊτῶν, τὰ ὅποια ἦσαν τότε ἐν χρήσει εἰσέφερε τὰ Εβραϊκὰ. Λέγουσιν ὅτι ἀπέθανε γηραιότατος εἰς τὴν Περσίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρεται παρὰ τῆς θείας Γραφῆς, ἓνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν, ὡσαύτως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Νεεμίου. Σώζονται ἔτι ἄλλα δύο βιβλία εἰς ἐπιγραφὴν του, ἀλλὰ νομίζονται νοθα· συνεγράφησαν τὸ μὲν Ἑλληνιστί, τὸ δὲ Λατινιστί, προσέτι καὶ τὰ δύο βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καὶ τὰ δύο τῶν Παραλειπομένων.

ἘΣΘΗΡ· περὶ αὐτῆς εἶναι γνώμαι διάφοροι, διότι ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι τὸ βιβλίον τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς ὄνομά της, εἶναι σύγγραμμα Ἰουδαίου τινός ἐκ τοῦ Συνεδρίου· ἄλλοι τοῦ Εσδρα, ἄλλοὶ τοῦ Μαρδοχαίου, τὸν ὁποῖον συνεβοῦθη καὶ ἡ Εσθήρ εἰς τὴν συγγραφὴν· συναριθμαῖται μόνον τοῦτο ἐν τοῖς κανονικοῖς βιβλίοις, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξ ἐσχάτων κεφαλαίων τῆς προσθήκης, τὰ ὁ-

ποῖα σώζονται Ἑλληνιστί, καὶ Λατινιστί, ἐν οἷς ἀναφέρεται περὶ τε Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας, καθότι αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἐξελέγχονται νεώτερα.

ἘΣΤΗΣ, Ἱππόλυτος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου· ἐσάθη καὶ διοικητὴς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰουλίου κατὰ τῶν Βενετῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσεν ὁ, σημαίας· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ἦτο καὶ καλὸς μαθηματικός· οὗτος κατεδικάσθη, διότι ἐτύφλωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰούλιον, διότι τὸν ἠγάπα μίαν ἐρωμένην του. Ἀπέθανε τὸ 1520. Μ. Χ.

ἘΣΤΙΟΔΩΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ἘΤΕΑΡΧΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης, καὶ πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων, Ἡρόδ. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ βασιλέως οἱ Κρητῆς ἐσύστησαν Δημοκρατίαν.

ἘΤΕΟΚΛΗΣ καὶ Πολυγείκης ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι· οὗτοι μετὰ τὴν ἐξωσιν τοῦ πατρὸς των, ἐσυμφώνησαν μεταξὺ των νὰ βασιλεύωσι διαδοχικῶς ἀπὸ ἓνα χρόνον· βασιλεύσας πρῶτον ὁ Πολυγείκης, παρεχώρησε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου· ἀλλ' ὁ Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ὥστε βλέπων ὁ Πολυγείκης τὴν παράβασιν τῶν συνθηκῶν, καὶ ἀδυνατῶν εἰς ἐκδίκησιν ἄλλως, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἀδραστον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρόν του εἰς τὴν θυγατέρα του Ἀργείαν. Ἐκίνησαν δὲ οὗτοι πόλε-

των ἑμοῦ με' ἄλλους ἡγεμόνας κατὰ τοῦ
 Ἐτσοκλέους, ἀλλ' ἐνίκηθησαν. Τέλος ἐφο-
 ρώθησαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ μονομαχή-
 σαντες, καὶ παρέλαβε τὴν βασιλείαν
 Λαοδάμας υἱὸς τοῦ Ἐτσοκλέους.

ἘΤΣΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰφίος ἀπὸ τὸ
 Ἄργος, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν
 λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων κατὰ τῶν Θησῶν, ὅ-
 που ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου. Απολδρ.

ἘΤΣΟΝΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ὑπο-
 στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, ὕψερρον δὲ ἐξά-
 λη ἀρμολογίας εἰς τὴν νῆσον Θάσον Θουκ.

ἘΤΣΩΝΕΪΣ, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, περί-
 φημος Σπαρτιάτης, μουσικὸς ὑπουργὸς
 τοῦ Μενελάου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς
 Τρωάδος. Ομ. Οδ.

ἘΤΣΩΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ,
 καὶ πατὴρ τοῦ Εὐσώνου, ὅστις ἐκτίσσε τὴν
 πόλιν Ἐτσωνῶν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Εὐσάθ.

ἘΤΙΟΣ, διοικητὴς τῆς Γαλλίας· ἐ-
 φάθη ἀνδρείος διοικητὴς τοῦ αἰῶνός του,
 ἐνίκησε τὸν Θεοδώρητον καὶ τοὺς Ἰτα-
 λούς. Ο Αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς ἀπὸ
 τὸν φρόνον του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος, προ-
 φασίζόμενος, ὅτι ἀφῆκε τοὺς Οὐγγρούς
 καὶ ἔφυγον.

ἘΥΑΓΓΕΛΟΣ περίφημος κιθαρῖστος
 ἐκ Ταράνδου.

ἘΥΑΓΟΡΑΣ, Λίνδιος ἱστορικός. συνέγρα-
 φε περὶ Γητορικῆς βιβλία 5. καὶ ἱστορί-
 αν περὶ τῆς βασιλείας τῶν Αἰγυπτίων·
 ἔγραψε προσέτι καὶ βίους πολλῶν ἀνδρῶν.

ἘΥΑΓΡΙΟΣ, ὁ ἐκ τῆς Ἐπιφανείας τῆς
 Κοίλης Συρίας· ἐγεννήθη κατὰ τὸν Βα-
 λείσιον τὸ 536. καὶ συνέγραψε κατὰ τὸ
 594. Οὗτους ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν γλῶσ-
 σάν του, ἐδόθη εἰς τὴν Νομικὴν, καὶ ἔ-
 γινε περίφημος νομικός· μετήρξατο δὲ

τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Ἀντιόχει-
 αν, ὅπου καὶ συκοφαντηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς
 Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ἀπολογηθῆ· ἐ-
 κεῖ εὔρεν ὑπερασπιστὴν τὸν Πατριάρχην
 Γρηγόριον, περὶ τὸ ἔτος 589· ὄθεν πρὸς
 ἀμοιβὴν οὗτος διατρέβων εἰς Κωνσταντι-
 νούπολιν, ἔγραψε πολλὰ δι' ἐπιστολῶν,
 καὶ λόγων, ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου τού-
 του. Ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, μετὰ
 ἀξίωμα τοῦ Ταμείου· συνέγραψε καὶ ἑ-
 τερον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Θεοδοσίου,
 διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐτιμήθη ὡσαύτως με-
 τὰ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου ὑπὸ τοῦ Μαυ-
 ρικίου· ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω ἐχάθησαν.
 Σώζεται δὲ μόνον ἡ εἰς ἑξ βιβλία ἱστορία
 του, ἣτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκρά-
 τος καὶ Θεοδώρητου, τὴν ὁποίαν ἐτε-
 λείωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς βασιλεί-
 ας τοῦ Μαυρικίου, ἢ τὸ 594. Μ.Χ.

ἘΥΘΑΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἀνάξιος ῥήτωρ
 καὶ συκοφάντης. Ἀριστοφ. Καὶ ἕτερος ἀ-
 θλητὴς Ἀθηναῖος. Πλάτ.

ἘΥΑΙΝΕΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρήνου Λα-
 κεδαιμόνιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς
 γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πο-
 λέμου. Ηρόδ.

ἘΥΑΛΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς
 τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν τῆν ἡσῶ Λέσ-
 βῳ. Θουκ.

ἘΥΑΛΚΗΣ, Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Α-
 γησιλάου, βασιλέως τῶν Λακεδαιμονί-
 ων Ξενοφ.

ἘΥΑΛΚΙΔΗΣ, Ἐρετριεύς, στρατηγὸς
 ἐν Ἐρέσῳ, φονεὺς ὑπὸ τῶν Περσῶν,
 ἐπὶ τῆς ἀποσασίας τῶν Ἰώνων. ὕγιν.

ἘΥΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τῆς Καρμέντης·
 οὗτος ἔφερε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχ-
 νας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος

τὸ 922. Π. Χ.

ΕΪΔΡΕΪΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἱπποδάμειαν. Υἱὸν.

ΕΪΔΡΧΟΣ, Χαλκιδεὺς, ὅστις ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. Ἐτερος τύραννος ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ.

ΕΪΒΟΥΛΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἣτις ἐφόρευσε τὸν μνηστῆρά της Δήμαρχον. Απολδρ.

ΕΪΒΟΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λεῶ ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατήρ της, μετὰς λοιπὰς δύο ἀδελφὰς Προξίθεαν καὶ Θεόπην, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν· διὸ καὶ ἐτιμῆθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεθ' ἑτέρας τιμᾶς, καὶ ἀνήγειραν ἴδιον δι' αὐτὰς ναόν, Λεωκόριον καλούμενον. Σουίδ.

ΕΪΒΟΥΛΙΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἐν Πελοποννήσῳ, διάδοχος τοῦ Εὐκλείδου. Οὗτος ἐναντιοῦτο εἰς τοὺς συλλογισμοὺς πολλῶν φιλοσόφων, διὰ τοῦτο καὶ κωμικός τις τὸν ὠνόμασεν ὕβριστήν, ἐπειδὴ ἀντεφέρετο καὶ κατὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τὸν διέβαλλεν. Εἶχε καὶ μαθητὰς, ἐξ ὧν εἶναι ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Κρόνος. Ἐγραψε δὲ συμβάντα τῆς ἐποχῆς του, καὶ πολλὰς Τραγωδίας.

ΕΪΒΟΥΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμωδίας· ἔζη τὸ 377. Π. Χ. Ἐκ τῶν πολλῶν κωμωδιῶν του ὀλίγα τινα λείψανα σώζονται ἐκδοσμένα.

ΕΪΓΕΝΙΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Σαουῖαν ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας, ἀρχιστράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ αυτοκράτορος Κάρλου τοῦ ἔκτου· εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον με-

γάλους στρατηγοὺς τοῦ 18. αἰῶνος. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1663. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1736. Ἐστάθη μέγας Ἡρως· ἦτο τίμιος εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἔχων πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ἐπωνομάσθη ὁ Ἀννίβας τῆς Γερμανίας· ἐνίκησε δις τοὺς Τούρκους· ἠγάπα τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας· εὐχαριστοῦσε καθένα κατὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἀνησυχοῦσεν εἰς τὰς ἀσθενείας των· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰς ἐπιστήμας· κατεφρόνει τὰς τρυφὰς, καὶ ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους.

ΕΪΓΕΝΙΟΣ, Ἕλληνα, ἐκ Κορφῶν, ἀρχιερεὺς Πουλτάβας. Συνέγραψε λογικὴν.

ΕΪΓΕΝΙΟΣ Καραβίας, Ἰθακήσιος, ἀρχιερεὺς, υἱὸς Κωνσταντίνου Ἰερέως, καὶ Μαργαρίτας. Ἐγεννήθη τὸ 1764. καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1821. διὰ τὴν ἀποστασίαν τῆς Ἑλλάδος. Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Παλαμά καὶ μετὰ ταῦτα τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ Ἀατινικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς Φιλιππουπόλεως, μετὰ δὲ ταῦτα Ἀγγιᾶλου. Πνέων δὲ ἐνθερμον ζῆλον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος πατρίδος του, ἐμαρτύρησε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγχρόνως μετὰ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων.

ΕΪΔΑΪΜΩΝ Πηλουσιώτης, γραμματικός, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ. Οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα, περὶ τέχνης Γραμματικῆς, καὶ ὀνοματικῆν ὀρθογραφίαν.